

«Cabòries» de Bru Gómez Bonilla

Relat guanyador del concurs «Imagina un amor» en la categoria de 16 a 18 anys de l'edició 2020.

Per tot allò que hem viscut i tant que ens queda per viure. Perquè sí; malgrat que tot sovint ens perdem en les nostres cabòries, desitjos, mancances personals i ferides obertes que projectem en l'altre. Malgrat que a voltes les converses continguin menys mots i qui sap si menys energia i connexió que les dues parets del passadís, tan juntes sempre, tan llunyanes en no poderensorrar mai la curta distància que les separa. Barreres, límits i silencis; buits que s'aixequen alts i imponents com murs de pedra i filferro espinós. Les nostres cabòries són, en certa manera, com quan Carme Riera demana a qui l'acompanyava al vaixell aquell migdia de primavera si recorda aquell moment, tot evocant un instant lúcid, romàntic, d'un temps passat encisador. Les cabòries que ens han dut a distanciar-nos no són pas tan allunyades de l'acte d'amor en aquell vaixell acariciat pels aires dolços de la primavera. Cabòries i anhels d'afecte emmascarats en la careta de l'amor de parella, que qui sap si eren més aviat l'anhel d'una autoestima que mai vam arribar a tenir.

Jo sí que el recordo; et recordo aquella nit al Born, vestit amb una faldilla de colors llampants que ara et puc dir que em va sorprendre i emocionar a parts iguals. Ens coneixíem des de l'escola i havíem estat sempre confidents l'un de l'altre, malgrat que res no ens unia més enllà de ser els dos únics joves pertanyents a la comunitat LGTBI. Suposo que aquest és un vincle prou potent per teixir una amistat basada en la cura i la protecció en aquell ambient hostil anomenat col·legi. Sempre ens ho havíem explicat tot, i coneixia des de feia molts anys el teu desig de dur faldilles i maquillar-te els cristal·lins ulls blaus; però ep!, sense renunciar a la suau barba que tan ràpid ha crescut i que tant he mimat –solies dir. Per això, aquell dia que ens vam retrobar al Born, vaig somriure de sorpresa, d'emoció i, sobretot, d'orgull.

Aquella nit vam anar de tapes i vam brindar amb bon vi pel retrobament, per l'amistat i per nosaltres. Em vas explicar que acabaves de tornar a Catalunya després de diversos anys vivint al Canadà, i expressaves orgullós com d'avançada estava la societat canadenca, i m'enumeraves les incomptables persones que havies conegut, i gairebé entre xiuxiuejos em deies que eres lliure, i feliç. I jo t'explicava que havia aconseguit les hormones, i que havia decidit no operar-me, i que el binder havia deixat de ser una necessitat personal per convertir-se ara en una peça de roba més que jo decidia si posar-me o no, i et relatava aventures d'universitat a la Facultat de Lletres, i et parlava d'amors passats, i entre xiuxiuejos et deia que jo, també, era feliç. Rèiem; potser és l'efecte que van tenir en nosaltres les diverses copes que vam demanar, o potser és la comoditat de trobar-se amb un company de joventut amb qui tant has compartit. Però rèiem, recordo que aquella nit vam riure molt.

Després de diverses tapes i unes quantes copes de vi, vam sortir del local. Amb prou feines ens aguantàvem i les nostres converses havien agafat, feia estona, un to que ballava entre la profunditat i la idiotesa, un to íntim, diries tu amb veu sorneguera. La nit era clara, la temperatura agradable i només el rastre d'una brisa marítima suau s'escolava pels carrerons. Sabíem que l'aire fresc ens ajudaria a recuperar-nos dels excessos del sopar, així que entre passes a la dreta i passes a l'esquerra vam arribar a la platja. Per l'època de l'any en què ens trobàvem, Barcelona era encara bastant buida de turistes encisats per l'arquitectura modernista i les altes temperatures acompanyades d'un Mediterrani imponent i grandios. Ens



vam estirar a la sorra com vam poder i tu, que eres amant dels estels, em vas començar a explicar relats de constel·lacions; històries tan antigues que encara em pregunto si realment les sabies o les vas improvisar al moment. Cabòries, potser.

Aquella nit, després de sopar al Born i comptar estels a la platja, em vas fer el primer petó. El primer després de gairebé set anys quan, en temps de descoberta de la identitat, els dos havíem estat participants de més d'una història d'amor que semblàvem haver oblidat. Va ser dolç, suau, tranquil. I el vaig assaborir, assaborir com les primeres maduixes de la temporada que esperava amb delit que l'àvia em preparés amb nata, com l'estona de sol a l'hivern, com el precís instant que sentíem. Els minúsculs punts blanquinosos que tacaven el llenç negre i la gegant esfera que coronava el cel van ser el nostre rellotge personal; cada hora, minut i segon va adquirir una dimensió nova, una profunditat nostra. A trenc d'alba ens acomiadàvem, cadascú en un taxi diferent, amb un somriure de complicitat. La son i l'elevada quantitat d'alcohol en sang podien amb nosaltres, i és potser per això que els records són tan difusos.

El final d'aquest relat és l'inici, qui sap si continuació, de la nostra història –de la nostra successió de cabòries i desitjos. El desenllaç d'una nit dolça que acaba amb un escriptor assegut al sofà de casa seva, amb un te sobre la taula, un bloc de folis i mil emocions aixafades i escampades pel menjador. I tu, que no sé on pares, ni si segueixes fent recerca, ni si, senzillament, somrius.

Per això avui t'evoco, amb la senzillesa de les paraules i un cor bategant que encara estima. T'evoco i et narro el nostre inici, el nostre migdia de primavera, la nostra petita immensitat blavosa; malgrat que amb restes massa borroses per poder diferenciar gaire bé allò que és veritat d'allò que és realitat. Avui t'evoco amb l'únic que sé fer, escriure, per tal que recordis més les cabòries que ens van unir que aquelles que ens van distanciar. Perquè quan vermutejo sol els migdies de primavera assegut al balcó, encara brindo per tot allò que hem viscut i tot allò que ens queda per viure, com si un xin-xin a l'aire fes d'esborrador i deixés entreveure tan sols el rastre de guix del que un dia van ser les nostres cabòries. Com si unes olives, unes croquetes i un vermut fossin capaços de fer-te tornar.